

МИРКО ЛОВРИЋ, фотографии
музеј на современата уметност, скопје, 18-31. III 1974

MIRKO LOVRIĆ, photographies
musée d'art contemporain, skopje, 18. — 31. III 1974

МИРКО ЛОВРИК

е роден 1935 во Лучинци. Дипломирал на одделот за уметничка фотографија на Школовата за применета уметност во Загреб 1956., а на Филозофско-историскиот факултет во Белград, историја на уметноста 1961. Од 1958. е редовен член на Друштвото на ликовните уметници на применетите уметности на СР Србија.

Адреса: Мирко Ловрик, генерала Жданова 48, 11000 Белград.

Самостојни изложби

- 1972 — Белград, Салон на Музејот на применетите уметности
 - Нови Сад, Галерија на Студентскиот културен центар
 - Мотовун, Галерија на Музите на Истра
- 1973 — Белград, Галерија на Графичкиот колектив
 - Валево, Народен музеј

Групни изложби

- 1953 — Скопје, Меѓународна изложба на фотографската уметност
- 1958 — Антверпен, Биенале на фотографската уметност
- 1967 — Париз, Биенале на младите
- 1957 — 1973 — изложби на УЛУПУС
- 1967 — 1973, Белград, Октомвриски салон
- 1970 — 1973 — Белград, Мајски салон
- 1973 — Галерии на градот Загреб („Распони“)
 - Марибор, Видици и усмерувања
- 1974 — Загреб, Видици и усмерувања, Галерија на современата уметност

Н а г р а д и

- 1953 — Скопје, III награда на Изложбата на фотографската уметност
- 1958 — Антверпен, II награда на Биеналето на фотографската уметност
- 1969 — Белград, Откупна награда на Музејот на применетите уметности на Октомврискиот салон
- 1973 — Белград, Награда на Мајскиот салон
- Белград, Награда УЛУПУС на Октомвриски салон
- Белград, Годишна награда на УЛУПУС

Едно од основните искуства што ги донесоа новите појави на подрачјето на визуелните уметности е сознанието за можноста на разнообразното и крајно слободното користење на различните медиуми и тоа не повеќе со цел да се толкуваат некои веќе постоечки содржини, туку со цел да се испитува изворната природа на средствата со кои што одделни автори се служат во својата работа.

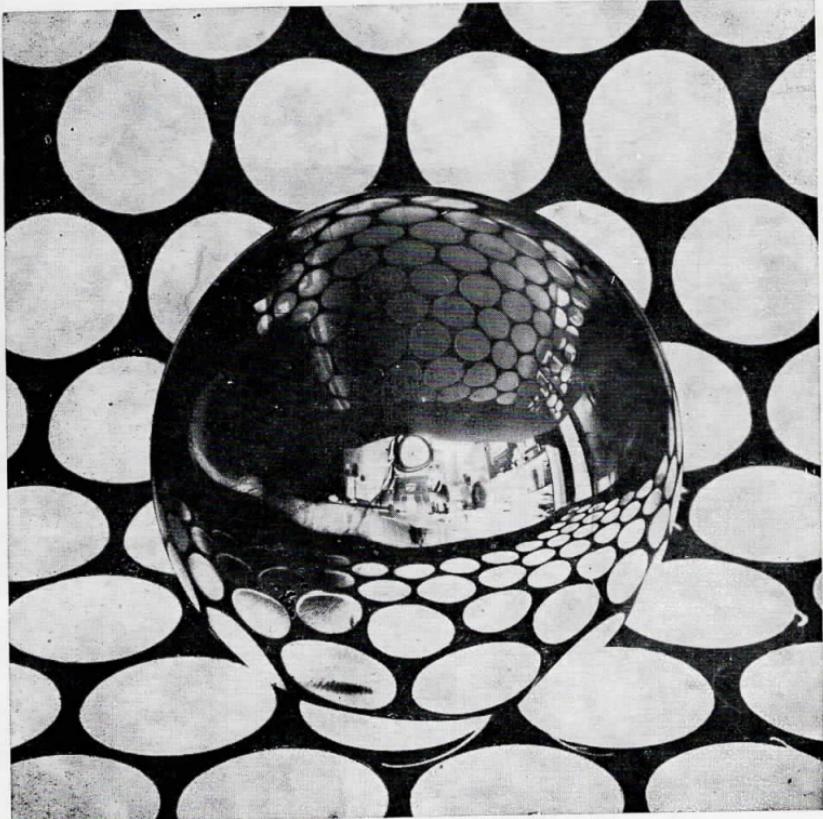
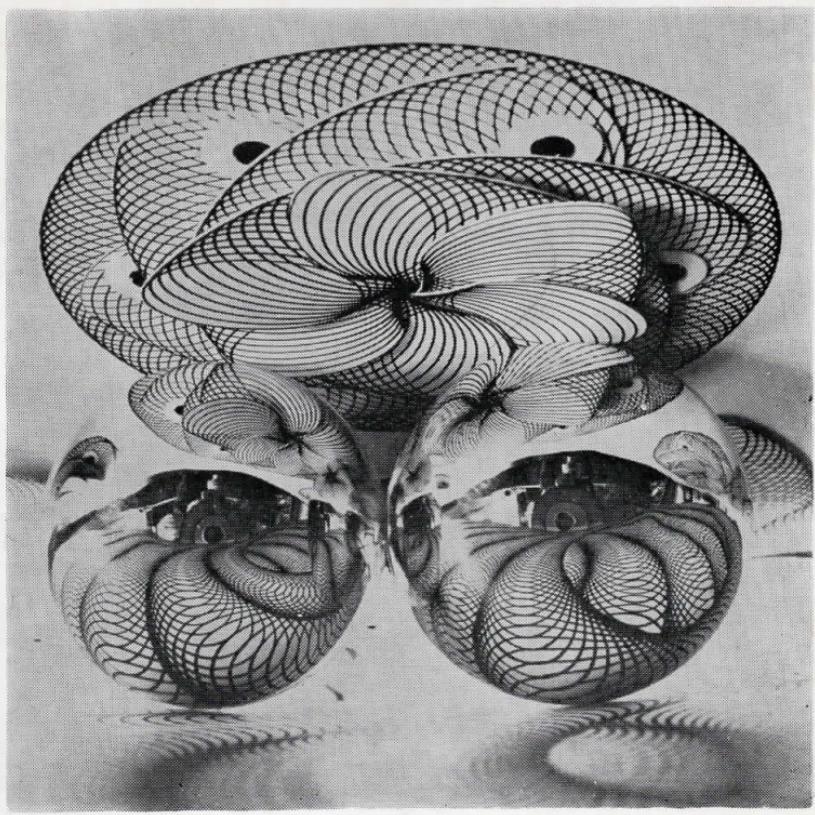
Последиците од оваа ситуација се содржани во процесот на постојаното ширење на поимот за карактерот и домените на уметничкото обликување: не се поставува повеќе прашањето за категориите во коишто се движи едно одредено дело, туку секоја можност за изразување во начело се смета како прифатлива и меѓусебно рамноправна, се разбира под услов да води кон решенија кои во себе го содржат јадрото на новиот начин на пластичното мислење. Во смисла на оваа претпоставка сè потешко е да се одредат прецизните граници меѓу областа на фотографијата и областа на низата останати граници на визуелните уметности: доволно е само да се потсетиме во колкава мера фотографијата придонела за изградување на одделни начини на изразување во последнава децентија (во респонот од поп и мек-артот, сè до разните видови на концептуелната уметност и на еден посреден начин, на хиперреализмот), како што е исто така можно да се согледаат и рефлексите со кои тие исти уметнички искуства го поттикнале развојот на визуелната компонента на медиумот фотографија, за да се сфати сета сложеност на нивото тесно условено и обострано стимулативно пронижување.

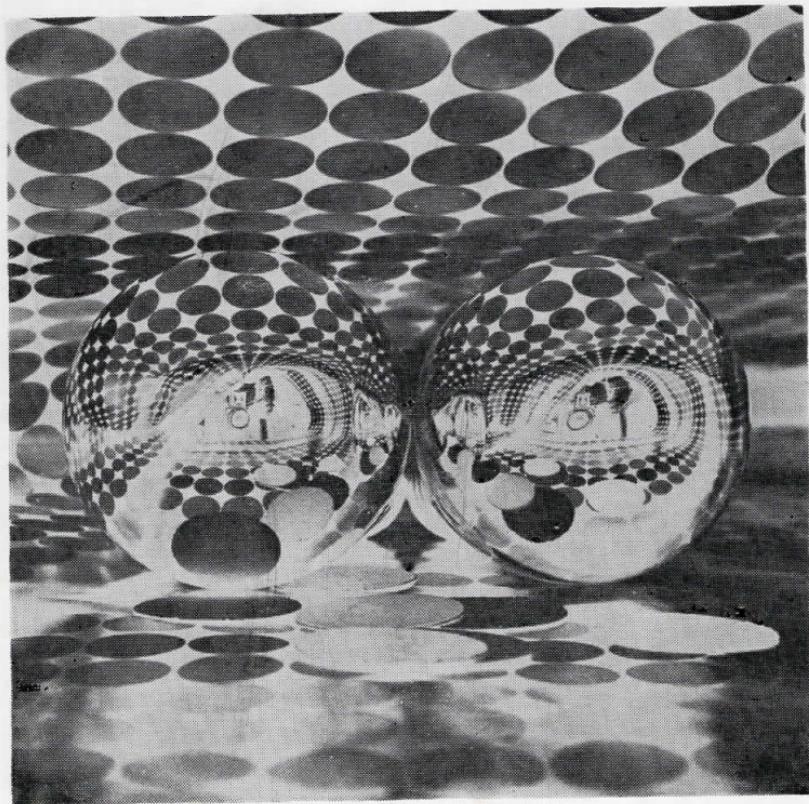
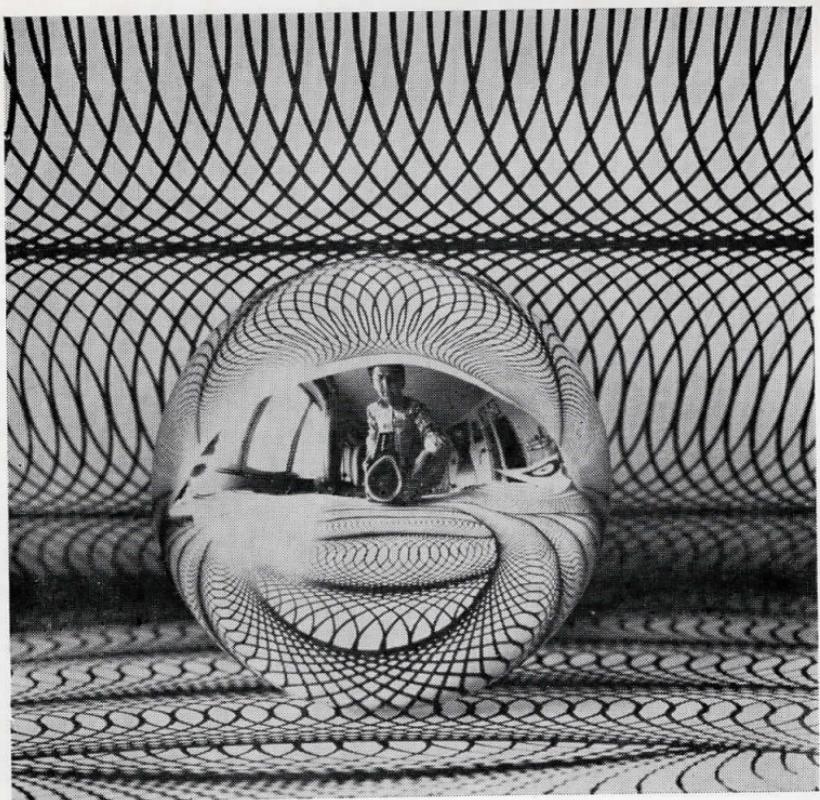
Проблемите со кои што Мирко Ловриќ се занимава се движат во насока на барањето на тој можен допир на фотографијата со новите пластични искуства. Тој го напушта натуралистичкиот и документарниот третман на предметите што ги фиксира со посред сво на својата камера, за да се обиде наместо тоа да пронајде многу поавтономен начин на прикажување, кој тргнувајќи од некои реални податоци, постепено преминува на теренот на еден вид специфична имагинарна претстава. Што ќе рече, дека претста-

вите што Ловриќ ги реализира свесно се оддалечуваат од секаква описна функција, инаку својствена на фотографија: предметите што ги одбира не му се важни на авторот како феномени по себе, туку му служат пред сè како модели, полни со потенцијални способности на визуелните трансформации, а конечниот изглед на снимениот материјал му се нуди на гледачот како мотив на еден можен „вештачки пејзаж“, формиран од активни просторни планови, илузионистички претопувања и неочекувани скратувања. Притоа, остварувајќи го ова речиси надреално прикажување на претставите, Ловриќ не се послужил со никаква посебна технолошка процедура: сè она што е видливо на неговите фотографии е остварено по пат на вообичаен процес на снимање и развивање, така што сите употребени постапки остануваат тесно поврзани за самата природа на конкретниот медиум. Во таа смисла крајното значење на овие дела не треба, значи, да се бара во сферата на секогаш произволните етафорични проекции, туку напротив, потребно е да се чита како моменти на визуализирани демонстрации на можностите што се наоѓаат во самата структура на средствата и материјалите користени при изведувањето на овие операции.

На крајот, може да се постави прашањето за статусот на овие реализацији: дали се тоа се уште фотографии на коишто се тежи да им се даде изглед и функција на слика, или пак овде се работи за еден вид на сликарство што ги заменува класичните помагала со механичкиот инструмент на камерата? Сигурно е дека и во двете овие солуции се наоѓаат елементи што можат да придонесат за сфаќањето на вистинскиот карактер на овие дела, со тоа што тие исто така би можеле условно да бидат третирани и како еден вид на мултикли кои во претпоставката на сериското изведување на низа истородни примероци ја укинуваат разликаата меѓу оригиналот и репродукцијата, не намалувајќи го со тоа реалниот дијапазон на значењето на секој одделно реализиран објект.

Јеша Денегри

Издавач: МУЗЕЈ НА СОВРЕМЕНАТА УМЕТНОСТ,
СКОПЈЕ

Предговор: ЈЕША ДЕНЕГРИ

Организација и каталог: СОЊА Д. АБАЦИЕВА

Ликовно обликување: СТОЈАН ПЕТРОВИЌ

Печатница: Графички погон „СВЕТЛОСТ“, Скопје

Тираж: 500